

Kun ihminen ja luonto sairastuvat

Teksti **Maarit Heinonen**
Kuvat **Maarit Heinonen** ja **Satu Kekäläinen**

Lietolaien Satu Kekäläinen tietää, kuinka ihminen voi kuormittaa, kun ei astele omaa polkuaan vaan sovittelee sitä yhteiskunnan asettamiin normeihin. Omien kokemustensa kautta hän on oppinut, kuinka niin ihmisen kuin luonnon parantumiseen ja eheytymiseen voi löytää yllättäviä keinoja.

Satu Kekäläisellä on erityinen suhde jäähän. Se juontaa varhaiseen lapsuuteen, kun hän kaksivuotiaana oli lähellä kuolemaa keuhkokuumeen ja lääkemyrkytyksen vuoksi. Antibiootit eivät saaneet kuumetta laskemaan, vaan aiheuttivat myrkytyksen. Keuhkot olivat täynnä vettä. Vanhemmat ja isovanhemmat olivat jo kokoontuneet hyvästelemään tytön. Satu oli siirtymässä valoon, kun sitten viimeisenä keinona kokeiltiin alentaa kuumetta jäällä. Kuume laski, kipu katosi ja toipuminen alkoi.

Sadulla on ollut lapsesta asti vahva yhteys luontoon ja eläimiin. Hän opetti kissaa lukemaan ja järjesti muotinäytöksiä lehmille. Kymmenvuotiaana Satu koki epämiellyttävän yhteyden henkimaailmaan. Hän oli vanhempiensa mukana asunonäyttelyssä, kun hän aisti maan päälle jääneen hengen energian talossa. Siellä oli hirttäytynyt mies, jonka energia pelotti Satua ja hän koki, ettei voisi asua sellaisessa paikassa. Talo jäi ostamatta.

Kokemus jätti Satuun vuosien ajaksi tunteen siitä, että hän ei halua kokea mitään samanlaista. Satu halusi elää tavanomaista elämää, jossa henget eivät hänelle viestittele.

Talojen entisten asukkaiden henkienergia tuli uudestaan vastaan, kun Satu kiersi aikuisiällä etsimässä uutta kotia, nyt miehensä ja lastensa kanssa. Asuntoesittelyistä ei meinannut tulla loppua, koska jokaisessa talossa Satu aisti henkimaailman läsnäolon. Vaikka nämä henget eivät tuntuneet ahdistavilta, hän koki, ettei jaksaisi asua heidän kanssaan eikä hän tiennyt, miten heidät saisi sieltä pois. Lopulta löytyi talo, jossa ei tuntunut olevan henkiä.

Äänen menetys

Kolme vuotta sitten Satu sairastui työpaikan sisäilmasta niin, että hänen oli vaikea hengittää ja vatsa oireili. Lopulta hän menetti äänensä. Ääni oli hänelle tärkeä työväline, sillä hän työskenteli audionomina huonokuuloisten kanssa. Hän jäi pitkälle sairauslomalle ja lopulta hänet irtisanottiin sairautensa vuoksi ystävänpäivänä vuonna 2017.

Satu tunnisti, että kehon kunnan romahtamiseen vaikutti myös vuosia jatkunut mielen kuormitus. Satu oli elänyt yhteiskunnan normien mukaan kunnan kansalaisena eli kouluttautunut ammattiin, oli puoliso ja lapset, oli talo ja auto. Sairaanhoidajan työssä häntä alkoi vaivata länsimaisen lääketieteen tapa lähestyä potilasta yhden oireen kautta, jolloin unohtetaan se, että ihminen on kokonaisuus. Vähitellen Sadusta tuntui, ettei hän ei pystynyt toteuttamaan omaa polkuaan ja että hän joutui liikaa sovittamaan itseään ulkoa annettuun rooliin.

Vastatuulta ja myrskyä oli hänen elämässään tällä hetkellä liikaa. Hän oli sairastunut homeisesta sisäilmasta niin, ettei voinut enää tehdä sairaanhoitajan työtään. Kurkkua vihloi ja ääni käheytyi jo voimakkaista hajusteista. Tulisiko hänestä erakko? Hänestä, joka nautti uusien ihmisten tapaamisesta ja puhumisesta. Avioliittokin oli päättynyt. Miten hän selviäisi sairauden kanssa ja miten rahat riittävätkin ilman työtä? Pää tuntui tyhjältä.

Satu liittyi Turun Seudun Spiritualisteihin vuonna 2008. Hän oli vuosi aiemmin käynyt reikikurssin ja lukenut spiritualismiin ja henkisten lahjojen kehittämiseen liittyvää kirjallisuutta. Meediatilaisuuksissa käynyt kollega otti Sadun mukaansa yleisömeediatilaisuuteen Turun suomenkielisen työväenopiston luentosaliin. Oli perjantai, ja jo seuraavana päivänä Satu löysi itsensä yhdistyksen kurssilta.

Satu on käynyt kaikki spiritualistien kurssit. Hän on kokeillut myös meediona työskentelyä, mutta se on ollut keholle liian raskasta, sillä hän kokee henkimaailman viestintuojat hyvin fyysisesti. Satu ymmärsi, että hänen on helpompi toimia luonnonhenkien ja eläinten parissa.

Järven hätähuuto

Sisäilmasta sairastuminen aiheutti myös kemikaaliyliherkkyyden. Hajusteet, homeet, pölyt ja käryt aiheuttivat oireita lähes kaikkialla. Hajut olivat kirjaimellisesti heittäneet Sadun ulos yhteiskunnasta ja hän tunsu itsensä erakoksi. Koska Satu ei voinut olla hajujen vuoksi sisällä eikä voinut kulkea kaduilla, hän alkoi hoitaa kehoaan kävellen Littoistenjärven rannoilla. Siellä oli hyvä hengittää raikasta ilmaa, meditoida ja mieltä, miten selviäisi sairautensa kanssa. Yhteydestä järveen muodostui Sadulle pelastusrengas.

Littoistenjärvi on ollut Sadulle tuttu järvi 1970-luvulta asti. Siinä hän on oppinut uimaan. Satu on todistanut, kuinka vuosikymmenten saatossa Littoistenjärvi on kuormittunut ihmisten toiminnasta niin, että se on sairastunut ja oireillut voimakkaana sinileväkukintoina.

Hän huomasi valkoisen höyhenen kelluvan kimaltelevassa taianomaisessa vedessä. Höyhenen näkeminen lohdutti häntä. Enkeli oli lähellä. Mutta miksi vesi kimalteli niin oudosti? Tarkemmin katsoessaan hän huomasi siinä hopeisena hohtavia pieniä helmiä. Mutta kauneuden takana olikin fosfori, joka kellui järven pinnalla. Myös vihreä matto oli levittäytynyt järven pintaan. Järvi oli sairas.

Satu unohtui usein järvelle tuntikausiksi kameransa kanssa. Hän konttasi jäällä ja kuvasi järven pintaa. Jää tarjoili toinen toistaan upeampia taidekuvia Sadun silmien eteen. Myös luonnonhenkiä ja keijuja alkoi ilmestyä kuviin. Ne kuiskivat hänelle järven huolia: Järvi on sairas. Järven vesi on saastunut, ja sen eläimet ja kasvit voivat huonosti. Ne kuiskivat hänelle, että ihmisten on herättävä ja ymmärrettävä luonnon arvo ennen kuin on liian myöhästä.

Järven pinta alkoi liikkua ja vedestä nousi pelottavan näköinen otus. "Olen järven henki Litza. Olen järven suojelija. Minua ei tarvitse pelätä, mutta toivon, että ihmiset heräisivät ja tekisivät jotain järven puhdistamiseksi. Järvi pitää pelastaa ja voimme tehdä sen yhdessä."

henkilokuva

Satu päätti tehdä luonnonhenkien ja keijujen viestin näkyväksi. Hän valitsi lukuisista järvikuvistaan kuvasarjan, johon hän sanoitti viestin sadun muotoon. Niistä syntyi valokuvanäyttely Liedon kunnantalolle. Projektista tuli tärkeä käännekohta Sadun elämässä. Näyttely kiinnosti paikallisia ihmisiä, ja Satua pyydettiin kokoamaan se kirjaksi. Ensin Satu teki siitä Ifolor-valokuvakirjan, mutta kun hän oli vuoden 2017 alussa työkokeilussa, hän sai tilaisuuden painattaa sen kirjapainossa. Fosforikeiju-kirjassa Sadun oma sairauskokemus kietoutuu sairastuneen Littoistenjärven tarinaan, jossa kanssakertojina ovat luonnonhenget ja eläimet.

Laulu Kekäläisestä

Syksystä 2017 kesään 2018 Satu osallistui äänihoitokouluttaja **Michael Schirmerin** kurssille. Vuoden kestävä kurssi edellytti oppilaalta vahvaa motivaatiota ja sitoutumista oman äänen ja tietoisuuden kehittämiseen. Kurssilla mitattiin chakrojen tasapaino, ja ilmeni, että äänen menetys oli aiheuttanut Sadun kurkkuchakraan vaurioita. Puhdistautumisprosessi osoittautui paljon kokonaisvaltaisemmaksi kuin fyysisen äänen löytäminen. Alkoi löytöretki oman äänen kautta omaan itseen.

Satu kertoo harjoituksesta, jossa kurssilaiset lauloivat omaa etunimeään ja sukunimeään tunnustellen sen herättämiä tuntemuksia se. Voimakas harjoite mullisti elämän: Etunimen laulaminen herätti tasapainoisia tuntemuksia, sen sijaan silloisen Eskola-sukunimen laulaminen tuntui tyhjältä, samalta kuin jo aiemmin päättynyt rakkaus.

Kun Satu laului syntymässä saanutta sukunimeään Kekäläinen, sen energia purkautui kirjaimellisesti kuumina kekäleinä. Hän näki itsensä laulamassa Pohjois-Karjalassa vaaran laella käsissään tulipallot. Kekäläistä laulaessa tuli Sadulle vahva tarve laulaa myös Väinämöinen-sanaa. Ihmeellinen yhteys Kalevalaan sai selityksen myöhemmin **Anu Väisäsen** meedioistunnossa, sillä Satu ymmärsi sen linkittyvän edesmenneeseen isäänsä ja hänen kiinnostuksestaan tähtitieteeseen. Isän toinen nimi oli Ilmarinen. Tulienergia Kekäläinen-laulussa oli niin voimakas, että Sadun vieressä ollut kurssilainenkin tunsu erittäin kuumaa energiaa.

Oman nimen meditatiivinen laulaminen sysäisi eteenpäin ajatuksen sukunimen vaihtamisesta takaisin syntymänimeen. Avioliitto oli päättynyt jo aiemmin ja lapset kasvaneet aikuisiksi. Satu ei ollut ainoa kurssilainen, joka päätyi nimenvaihtoon.

Laulu järvelle

Sammakko oli jäänyt liian matalaan veteen talvehtimaan, jäänyt suu auki ihmettelemään ja kuollut. Se oli elänyt hyvän elämän. Sen henki jatkoi matkaansa toisessa ulottuvuudessa. Sirkku muisti sammakon hymyn portaillaan. Sammakko muistutti häntä hetkessä elämisestä. Eilinen on mennyt, huomisesta ei tiedä, nauti tästä hetkestä.

Talvella 2017 Satu oli jälleen konttaamassa kameran kanssa järven jäällä. Auringonvalon kulkaama sammakko pysäytti hänet. Sammakko katsoi Satua vaativasti: Sinun pitää tehdä jotain. Littoistenjärven oli suunnitteilla kemikaalipuhdistus,

jolla sidotaan fosfori järven pohjaan. Kultainen sammakko oli huolissaan siitä, mitä sammakoille tapahtuu käsittelyn jälkeen.

Satu kävi kaikissa kemikaalikäsittelyä valmistelemissä kokouksissa puhumassa sammakoista. Monet kyllästyivät sammakkoja koskevaan huoleen ja olivat sitä mieltä, että viis sammakoista kunhan saadaan järvi palautettua uimakelpoiseksi. Ei ajateltu, että jos sammakko ei voi olla järvessä, ei sinne ihmisenkään kannata mennä.

Koska sammakkopuhe ei saanut vastakaikua, Satu ja hänen ystävänsä miettivät, kuinka he voisivat auttaa sammakoita ennen kemikaalikäsittelyä. Sovittuna käsittelypäivänä he pysyivät henkimaailmalta pakkasta, koska pakkasella ei voida kemikaalikäsittelyä tehdä. Ja pakkasen tuli. Toukokuun yhdeksäntenä päivänä oli niin paljon pakkasta, että käsittely jouduttiin siirtämään myöhemmäksi. Pakkanen hiljensi järven, sillä kevätouhuissa olleet linnut pysyivät poissa ja ehkä ne sammakotkin.

Kaksi vuotta sitten Satu luki Minä olen -lehdessä jutun järven puhdistamisesta, johon oli saatu idea ikaikaisesta havaijilaisesta Ho'oponopono-menetelmästä. Tässä vesiseremoniassa halutaan auttaa järveä pyytämällä anteeksi tekoja, joita sille on tehty. Järveen otetaan vahva rakastava yhteys vahvalla intentiolla, kiitetään ja siunataan sitä. Satu toteutti seremonian kolmeen kertaan marraskuussa 2017. Littoistenjärven päällä oli tuolloin ohut jääkerros. Seremonian aikana vallitsi hiljaisuus. Seremonian päätyttyä järven jää sirkutti aivan kuin se olisi

laulanut kiittäen. Se oli pyhä hetki. Toisella kertaa Satu laului järvelle. Hän otti vahvan yhteyden veteen ja laului vahvalla intentiolla. Jää alkoi liikkua ja suhista ja näytti spektrin värejä. Järvi vastasi seremoniaan.

Audionomista Sagastinaksi

Satu ehti työskennellä kaksikymmentä vuotta terveydenhoitajana, sairaanhoitajana ja kuulontutkimuksen parissa audionomina. Sisäilmasairaus ja kemikaalilyliherkkyys muuttivat myös Sadun suuntaa työelämässä. Hän osti viimeisestä palkastaan kesällä 2017 uuden kameran ja ryhtyi kehittämään

omaa jääkuvasuomenetelmää. Hänellä on tekstiiliartesaanin koulutuksen kautta saatua esteettistä silmää.

Audionomista tuli jäävalokuvaaja. Satu on perustanut yrityksen Sagastinan ja myy jääkuvaukseen perustuvia tuotteitaan markkinoilla ja nettikaupassa sekä tekee kristalliäänimaljarentoutuksia. Satu löysi parannusta ja voimaa järven jäätäteestä, luonnosta, valokuvauksesta ja äänihoitajakurssilta. Satu on jään pelastama. Sagastinan satumainen taikamaailma tekee luonnonhenkien ja keijujen viestejä näkyväksi.

Sitaatit ovat Sadun vuonna 2017 ilmestyneestä kuvakirjasta Fosforikeiju.

Sadun jäätaidekuvia löytyy Sagastina nimellä facebookista ja instagrammista sekä nettisivulta sagastina.com.

Satu kuvasi, kuinka jäät alkoivat liikkua laulamisen jälkeen ja kuinka jäät pysähtyivät yhtä nopeasti kuin olivat alkaneet liikkua. Katso youtube-video [Natural ice cracking](https://www.youtube.com/watch?v=ZpPcMQVh3yw) www.youtube.com/watch?v=ZpPcMQVh3yw

Vesiseremonia

Sadun Littoistenjärvelle suorittama vesiseremonia perustuu japanilaisen **Masaru Emoton** metodiin, jossa hyödynnetään veden reagoitiherkkyyttä musiikkiin ja ihmisen tietoisuuteen.

Masaru Emoto (1943–2014) tutki vesinäytteiden laatua kuvaamalla jäädytetyistä vesinäytteistä muotoutuneita jääkristalleja. Sellainen vesi, jonka rakenne on tuhoutunut haitallisen värähtelyn, kuten mekaanisen tai kemiallisen, muodostaa epäsäännöllisiä kristalleja tai ei muodosta niitä lainkaan. Puhdas lähdevesi muodostaa yleensä säännöllisiä kahdeksankulmaisia kristalleja. Hän havaitsi, että vesi on kytköksissä ihmisen tai ryhmän

tietoisuuteen ja se reagoi herkästi myös muihin värähtelyihin, kuten musiikkiin ja sanoihin.

Havaintojensa pohjalta Emoto kehitti veden kristalliparannus -metodin, jossa musiikilla on tärkeä osa. Hänen kirjastaan *Water Crystal Healing: Music and Images to Restore Your Well-being* (2006) löytyy parantava sävellys myös Suomesta. Hän kuvailee **Jean Sibeliuksen** Kalevalaan perustuvan Lemminkäinen-sarjan Tuonelan joutsen -osaa toivoa ja kirkkautta tulevaisuuteen luovana.

Satu otti yhteyttä Emoto Peace projektin yhteyshenkilöön **Michiko Hayashiin** ja pyysi vesiseremonia suoritusohjeet. Hayash antoi englanninkieliset sanat, jotka tässä vapaasti suomennettuna.

Vesi, me pyydämme anteeksi koska olemme vahingoittaneet vettä. Vesi, pyydämme anteeksiantoa. Vesi, me kiitämme sinua. Vesi, me rakastamme sinua.

Tämä toistetaan vähintään kolme kertaa. Ihmisen tai ryhmän vahva intentio ja omassa voimassa oleminen ovat tärkeitä vesiseremoniassa.

